(గత సంచిక తరువాయి)

పొద్దున్నే లేచి, ఉత్సాహంగా రెడీ అయ్యాను. వర్క్‌ప్లేస్ కాబట్టి కంఫర్ట్‌బుల్ వుండే బట్టలూ, చెప్పులూ వేసుకున్నాను.

వెళ్ళబోయేముందు అమ్మ పిలిచింది.

"ఇక నుంచి ఆఫీసుకి కారులో వెళ్ళిరా" అంటూ కారు తాళాలు చేతిలో పెట్టింది.

"థాంక్యూ.. అమ్మా" ఉత్సాహంగా ఎగిరి అమ్మని కౌగలించుకున్నాను.

ఆఫీసుకి వెళ్ళేసరికి అప్పటికే, అక్కడ పనిజరుగుతూవుంది. బియ్యం, కందిపప్పు, మినుములూలాంటివి శుభ్రం చేస్తూవున్నారు వర్కర్లు. వెంకట్ లారీలో నుంచి బస్తాల్ని దింపిస్తున్నాడు.

నేను నేరుగా ఆఫీసు రూంలోకి వెళ్ళాను.

అక్కడ యింకొన్ని మార్పులు కనిపించాయి.

గోడకి ఒక పెద్ద గడియారం, రిమైండర్స్ పిన్ చేసుకోవడానికి ఒక సాఫ్ట్ బోర్డు. ఇంకా టేబుల్ పక్కగా ముఖ్యమైన కాగితాలు పెట్టుకోవడానికి వీలుగా ఓ చిన్న సేఫ్ బిగించి వున్నాయి.

సందీప్ కోసం చూస్తూ, ఆఫీసుగది ముందున్న కారిడార్‌లో నుంచి గోడౌన్ వెనుక పక్కకి వెళ్ళాను.

అక్కడ మెషనరీ ముందు మోకాళ్ళ మీద కూర్చుని రెంచితో నట్లు బిగిస్తూ కనిపించాడు సందీప్.

పైనున్న వెంటిలేటర్ నుంచి కొద్దిపాటి వెలుతురు అతనిమీద పడుతూవుంది. పక్కకి తిరిగి వున్న అతని మొహంలో, పొడవాటి ముక్కు పెన్సిలుతో గీసినట్టు స్పష్టంగా కనిపిస్తూ వుంది. దీక్షగా చూస్తున్నట్టున్న అతని చిన్న కళ్ళు నుదుటి మీదకి పడుతూ వున్న అతని జుట్టు ఆ వెలుతురులో మెరుస్తూ కనిపించాయి.

అతని ఏకాగ్రతకి భంగం కలిగించకుండా, నేను నిలబడ్డ చోట నుంచే, అతన్ని చూస్తూ వున్నాను.

కొద్ది నిముషాలకి అతను తలయెత్తి నన్ను చూశాడు.

"తనూ! డోంట్ స్పేర్. ఏవైనా మాట్లాడు" అంతరాత్మ హెచ్చరించింది.

"బిజీగా వున్నట్టున్నావు" అన్నాను నవ్వుతూ.

"చిన్న రిపేరు వుంటే ఫిక్స్ చేస్తున్నాం. రేపట్నుంచి యిది వర్క్ అవుతుంది" అంటూ రెంచిని పక్కనున్న వర్కర్‌కి అందించి లేచాడు.

"పద నువ్వేం చేయాలో చెబుతాను" చొక్కా చేతిని కిందకి లాక్కుంటూ నడిచాడు.

నేను అతని వెనకాలే వెళ్ళాను.

లాప్‌టాప్ ఓపెన్ చేసి, నేను చెయ్యాల్సిన పనులన్నీ చెప్పి, ఒక్కొక్కటే వివరించాడు.

పని విషయంలో ఎంత శ్రద్ధగా, నిక్కచ్చిగా వుంటాడో అతను అప్పుడే అర్ధమైంది నాకు.

ఒక్కొక్కటే, అర్ధం చేసుకుంటూ, నేర్చుకునే ప్రయత్నం చేశాన్నేను. మధ్య మధ్యలో వెంకట్‌నీ, సందీప్‌నీ అడిగి సందేహాలు తీర్చుకుంటూ, ఎలాగో మొదటిరోజు పని అయ్యిందనిపించాను.

సెలవుల్లో హాయిగా రెస్టు తీసుకోవడానికి అలవాటుపడ్డ శరీరం, కాస్త శ్రమకే అలసిపోయినట్టనిపించింది.

సాయంకాలం అవుతూనే, గది వెనుక తలుపు తీసుకుని, బైటకి వచ్చాను. అప్పటికే చల్లగాలి తిరిగింది. దూరం నుంచి, రకరకాల పక్షులు కొలను దగ్గర చేరి కనిపించాయి.

కుంగుతున్న సూర్యుడు ఆకాశానికి రంగులద్దాడు.

నాకు తెలియకుండానే నా అడుగులు అటువైపుకి మళ్ళాయి. కొలను పక్కన అడ్డంగా వేసివున్న పెద్ద దుంగలాంటి దానిమీద కూర్చున్నాను. నారింజ రంగులోకి తిరిగిన ఆకాశం, నీళ్ళలో తళుక్కుమంటూ మెరుస్తూ వుంది.

"వావ్! యిట్స్ బ్యూటిఫుల్" ఆ అందాన్నంతా మనసులో నింపుకునే ప్రయత్నం చేస్తూ అనుకున్నాను.

ఇంతలో పిట్టల అరుపులతో బాటు, సన్నగా గాలి చప్పుడు ఆ వెంట అడుగుల చప్పుడు వినిపించింది.

సందీప్ వచ్చి, నా పక్కన కూర్చున్నాడు.

"నువ్వు యిక్కడే వుండి వుంటావని ఊహించాను" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"అంటే నీకోసం వెతుక్కుంటున్నాడన్నమాట" అంతరాత్మ అతని మాటల్లో పాయింటు పట్టేసి, నాకు చెప్పింది.నేను నవ్వాను.

స్వప్న ఎంగేజ్ మెంట్ తర్వాత దాదాపు నెలన్నర తర్వాత మేమిద్దరం యిలా ఏకాంతంగా కలవడం.

ఆ రోజు అతని కళ్ళలోకి చూస్తూ, ప్రపంచాన్నంతా మర్చిపోయినట్టుండడం, ఇద్దరం దగ్గరవుతామనుకున్న క్షణంలో చిత్ర రావడం.. అనీ గుర్తొచ్చాయి.

"ఆ ఫీలింగ్స్ అతనిలో యింకా వున్నాయా? నిజంగా నన్ను ప్రేమిస్తున్నాడా? ప్రేమిస్తే యింకా ఎందుకు మౌనంగా వున్నాడు?" రకరకాల ప్రశ్నలు మనసుని తొలిచేశాయి.

చుట్టూ వున్న పరిసరాల్ని ఆస్వాదిస్తూ, కదులుతు వున్న నీటి అలల వంక చూస్తూ మౌనంగా కూర్చున్నాడతను.

రోజంతా పనిచేసి అలిసిపోయినా అతని మొహంలో ఆనందం కొట్టొచ్చినట్టు కనిపిస్తూవుంది. ఈ రోజు కోసం అతను ఎన్ని సంవత్సరాల నుంచి ఎదురుచూశాడో.

ఆ అందమైన సాయంకాలాన్ని చూసి, నేనెంత సంతోషించానో, ఆనందంగా వున్న అతని మొహం చూశాక అంతకన్నా ఎక్కువ సంతోషించాను.

"వచ్చే వారం, మన ఫస్ట్ షిప్‌మెంట్ యూస్‌కి వెళుతుంది. ఇందాకే అన్ని డేట్స్, బుకింగ్స్ కన్‌ఫర్మ్ అయ్యాయి" చెప్పాడతను.

"విష్ యూ గుడ్‌లక్" నవ్వుతూ అన్నాను.

"నీకు కూడా. నువ్వు కూడా పార్టనర్‌వే. మర్చిపోయావా?"

"నిన్ను చూస్తే నిజంగానే, అన్నీ మర్చిపోయేట్టున్నాను" మనసులోనే అనుకున్నాను.

అతను మళ్ళీ మౌనంగా ఆకాశంలోకి చూస్తూ కూర్చున్నాడు. అతని మనసు, యిప్పుడూ ఎలా వుందో నేను సరిగ్గా అర్థం చేసుకోగలిగాను. ఇంక, అతన్ని వేరే ఏ ప్రశ్నలూ అడగాలనిపించలేదు.

ఆ క్షణాల్ని అలాగే అతనికి వదిలేయాలనిపించింది.

ఆ సమయంలో అతను నన్ను గుర్తుచేసుకున్నాడు. అది చాలు నాకు

"నేను వస్తాను.." అంటూ కూర్చున్నచోటినుంచి లేచాను. మొదటిరోజే ఎక్కువపని చేసి అలసిపోయాను" చెప్పి నవ్వి అక్కడ్నుంచి బయలుదేరాను.

"ఇంటికి వస్తూనే, స్వప్న ఫోన్ చేసింది.

పెళ్ళికోసం కొన్న నగలూ, చీరలూ చూడడానికి రమ్మని పిలిచింది. స్వప్న పిలిచాక కాదనలేను కాబట్టి అమ్మకి చెప్పి స్వప్న వాళ్ళింటికి బయలుదేరాను.

చీరలూ, నగలూ చూసి వాటి గురించి చర్చించుకుని అక్కడే భోజనం చేసి ఇంటికి బయలుదేరే సరికి రాత్రి తొమ్మిదిగంటలయ్యింది. కారు డ్రైవ్ చేసుకుంటూ, దాదాపుగా యింటి దగ్గర వున్న మలుపుదాకా వచ్చాను.

మలుపు దగ్గర, హెడ్‌లైట్స్ వెలుతురులో రోడ్డు పక్కన, ఆపివున్న బైక్ మీద కూర్చుని వున్న ఆకారం కనిపించింది.

"సందీప్" అతని బండి పోశ్చర్‌ని బట్టి వెంటనే గుర్తుపట్టాను.

ఈ టైంలో యిక్కడున్నాడేంటి?" కారు పక్కకి తిప్పి ఆపాను.

"హి ఈజ్ నాట్ వెల్" నా మనసు చెప్పింది.

"స్వప్న వాళ్ళింటి నుంచి వస్తూ నిన్ను చూసి ఆగాను. నువ్విక్కడేం చేస్తున్నావు?" అతని దగ్గరికి వస్తూ అన్నాను.

"జస్ట్ ఫర్ ఫ్రెష్ ఎయిర్" పొడిగా వచ్చాయతని మాటలు.

"కొద్ది గంటల క్రితం ఆఫీసులో ఎంతో ఆనందంగా కనిపించాడు. ఇప్పుడిలా సడన్‌గా, మూడీగా ఏదో జరిగింది" అర్థమవుతూ వుంది కానీ అతన్ని అడగడానికి ధైర్యం చాల్లేదు.

"నువ్వెప్పుడైనా అబద్ధం చెప్పవా?" అడిగాడతను.

"ఓ చాలాసార్లు కాకపోతే అవన్నీ చిన్నప్పుడు సరదాగా అమ్మని ఆటపట్టించడానికి చెప్పివుంటాను.

కానీ ముఖ్యమైన విషయాల్లో ఎప్పుడూ అమ్మతో అబద్దం చెప్పలేదు. నిజాలు దాచిపెట్టలేదు."

అతనొకసారి నావైపు చూసి, తిరిగి చేతిలోని సెల్‌వంక తదేకంగా చూస్తూ వున్నాడు.

"నీకు తెలుసా తనూ నేను చిన్నప్పుడు ఎప్పుడూ మా నాన్నని మీ అమ్మ ముందు చేతులు కట్టుకుని నిలబడడమే చూశాను. ఆయన్ని అలా చూస్తున్నకొద్దీ నాకు యిండిపెండెంట్‌గా బతకాలనే కోరిక బలపడుతూ వచ్చింది.

మా దగ్గర డబ్బులేదు. కానీ నాకు ఎదగాలనే కోరిక వుంది.

నాకు జీవితంలో కొన్ని గోల్స్ వున్నాయి.

ఏదో ఒక ఉద్యోగంలో చేరి యింకొకరి ముందు చేతులు కట్టుకుని నిలబడాలంటే, నాకు అసహ్యం.

మా ఆర్థికపరిస్థితికి భయపడి నేను తలొంచానంటే, ఇక ఎప్పటికీ నేను తలెత్తుకు బతకలేను.

అందుకే నేను మా సమస్యల్ని బీదరికాన్ని మర్చిపోతాను. నాకెప్పుడూ నా గోల్ మాత్రమే కనిపిస్తుంది. అందుకే నేను యింట్లో వాళ్ళని పట్టించుకోను. వాళ్ళ కోరికకి తగ్గట్టు జాబ్ చెయ్యలేను.

నేనేం చెయ్యాలనుకుంటున్నానో వాళ్ళకి అర్ధంకాదు. అర్ధం చేసుకోరు కూడా" అతను అవన్నీ నాతో చెప్తున్నట్టుగా లేదు. తన ఆలోచనల్ని విశ్లేషించుకోవడానికి తనలో తను మాట్లాడుతున్నట్టుగా వుంది.

సందీప్ బాధకి కొంతలో కొంత కారణం నేనూ, మా అమ్మ అనే విషయాన్ని నేను జీర్ణించుకోలేకపోయాను.

అతనికి మా అమ్మ అంటే కోపం నాకు తెలుసు. కానీ, మా వల్ల అతను బాధపడుతున్నాడంటే, నేను భరించలేకపోయాను.

"అంతకన్నా అతను చిన్నప్పటిలా నన్ను కిందపడేసి నవ్వినా బావుండు" అనిపించింది.

ఆ క్షణం ఏం మాట్లాడాలో నాకు అర్ధంకాలేదు.

నా రెండు చేతులూ ముందుకు చాచి, అతని చేతిని పట్టుకున్నాను. నిజానికి, అతని స్పర్శతో కలిగే భరోసా నాకే కావాల్సివుంది. ఇద్దరం ఒక్క క్షణం మౌనంగా వున్నాం.

అతని మనసులో ఏ ఆలోచనలు పరిగెడుతున్నాయో నాకు తెలియదు. కానీ నాకు చేతనయితే అతని బాధనీ, ఆందోళనల్ని తుడిచిపెట్టుకుపోయేలా చేయాలని వుంది.

ఇంతలో కాస్త దూరం నుంచి "బావా" అన్న పిలుపు వినిపించింది."చిత్ర" అంతరాత్మ ఠక్కున చెప్పింది. చిత్ర ఎక్కడికైనా వచ్చేయగలదు. ఆశ్చర్యపోయాన్నేను. ఆమెని చూస్తూనే అతను గబుక్కున నా చేతుల్లోనుంచి, తన చేతిని తప్పించాడు. పరిగెత్తుతూ వచ్చిందేమో ఆయాసపడుతూ మాదగ్గరికి వచ్చి నిలబడింది. ఒక్క క్షణం చిత్ర నావైపు అదోరకంగా చూసి, వెంటనే సందీప్ వైపుకి తిరిగింది.'

ఇద్దరూ కళ్ళతోనే ఏదో మాట్లాడుకున్నారు. వెంటనే సందీప్ లేచి బైక్ స్టార్ట్ చేశాడు. నేను చూస్తుండగానే చిత్ర అతని బైక్ వెనకాల ఎక్కి కూర్చుంది.

"బావా నీకోసం ఎన్ని వీధులు చుట్టి వస్తున్నానో తెలుసా? అత్తయ్య సంగతి నీకు తెలిసిందే కదా! అంత మాత్రానికే బోజనం మానేసి వస్తావా?" చిత్ర సందీప్‌కి మాత్రమే వినిపించేట్టు చెప్పాలనుకున్న మాటలన్నీ నాకు వినిపించాయి.

"ఇంట్లో, సుమిత్రాదేవితో గొడవన్నమాట" విషయం అర్ధమైంది నాకు. కానీ చిత్ర సందీప్ కోసం ఆరాటపడుతూ అంత రాత్రివేళ వెతుక్కుంటూ రావడం, ఇద్దరిమధ్యా కనుసైగలతో మాట్లాడుకునేంత అండర్‌స్టాండింగ్ ఉండడం నాకు నచ్చలేదు.

ఆ ఆలోచనలతోనే, కారు డ్రైవ్ చేసుకుంటూ యిల్లు చేరాను.

"ఆఫీసుకి లేటవుతుంది. ఛ. ఈ కారు కూడా యిప్పుడే ట్రబులివ్వాలా?" విసుగ్గా స్టీరింగ్ మీద పిడికిలితో గుద్దాను.

"ఎన్నిసార్లు స్టార్ట్ చేసినా ప్రయోజనం లేదు. సరిగ్గా సగం దూరంలో ఆగిపోయింది. ఇప్పుడేంటి చెయ్యడం?" అనుకుంటూ వుండగానే వెంకట్ కారు వచ్చింది అటుగా.

"ఏంటీ ప్రాబ్లెం?" నన్ను చూసి విండోగ్లాసు కిందకి దించుతూ అడిగాను. నేను కారు సంగతి చెప్పాను.

వెంటనే కారు దిగి వచ్చి బ్యానెట్ ఎత్తి చూశాడు. ఓ ఐదు నిమిషాలు అటూ యిటూ చూసి, ఇది మెకానిక్ ఫిక్స్ చేయాల్సిందే మా మెకానిక్‌కి ఫోన్ చేసి చెప్తాను. నువ్వు కారు లాక్ చేసి కీస్ నాకివ్వు. నేను చూసుకుంటాను. ప్రస్తుతానికి ఆఫీసుకి నా కారులో వెళదాం'' చెప్పాడు. ఇద్దరం వెంకట్ కారులో బయల్దేరాం.

కాస్త దూరం వెళ్ళగానే ఉన్నట్టుండి సడన్ బ్రేక్ వేశాడు వెంకట్. హఠాత్తుగా బ్రేక్ వేయడంతో, దాదాపుగా నా తల డాష్ బోర్డ్‌కి కొట్టుకున్నంతపనైంది. సీట్‌బెల్ట్ పెట్టుకోకపోతే ఖచ్చితంగా నా తల పగిలి ఉండేదే.

ఆ సడన్ బ్రేక్‌కి కారణం ఒక్క క్షణం తర్వాత అర్థమైంది నాకు. కారుకి అడ్డంగా ఓ యాభై, యాభై అయిదేళ్ళ మనిషి పడిపోయి ఉన్నాడు. ఇద్దరం వెంటనే కారు దిగి చూశాం.

సమయానికి బ్రేక్ వేయడం వల్ల అతనికేమీ కాలేదు. ఒకసారి అతనికేసి పరీక్షగా చూశాను.

నెరసిన జుట్టు, గడ్డం సగం దాకా ఊడిపోయి వున్న చొక్కా గుండీలు ఆమడదూరంలో వున్నా, ముక్కు పగిలిపోయేలా కంపు.

నేలమీద పడుకుని దొర్లుతూ ఏదో గొణుగుతూ వున్నాడు.

''ఫుల్లుగా తాగిపడిపోయాడు. పాపం యింటికి చేరుద్దాం'' అన్నాడు వెంకట్.

''ఇప్పుడా?'' ఆశ్చర్యంగా అన్నాను.

''లేటయితే ఏమీ యిబ్బందిలేదు. 'ధర్మో రక్షతి... రక్షితం'' అన్నారు. ఓ తాగుబోతుని మనం జాగ్రత్తగా యింటికి చేరిస్తే రేపు మనం తాగి పడిపోతే యింకొకరు మనల్ని యింటికి చేరుస్తారన్నమాట.''

నేను వెంకట్ వైపు చూసి కళ్ళెగరేశాను.

''అంటే మరీ యిలా తాగి రోడ్డుమీద పడిపోననుకో. డ్రింక్ చేస్తే డ్రైవ్ చేయకూడదు కదా అదీ నేను చెప్పేది'' అంటూ చిన్నగా ఆయన్ని లేవదీశాడు. నేను త్వరగా వెళ్ళి కారు వెనక డోర్ తీశాను.

వెంకట్ ఆయన్ని లోపల కూర్చోబెట్టి ఎలాగో తంటాలుపడి ఆయన ఎక్కడుంటాడో కనుక్కున్నాడు.

కారుని వెనక్కి తిప్పి చిన్నగా ఆయన్ని యింటిదగ్గర దింపాం. తీరా చూస్తే యింటికి తాళం వేసి వుంది.

ఇంటిముందు అరుగుమీద ఆయన్ని జాగ్రత్తగా పడుకోబెట్టి వచ్చాడు వెంకట్.

''ఇవాళ కాస్త సోషల్ సర్వీస్ చేసి, పుణ్యం సంపాదించుకున్నాను'' అంటూ వచ్చి డ్రైవింగ్ సీట్లో కూర్చున్నాడు వెంకట్.

కారు కాస్త సాగిన తర్వాత

''సందీప్ నిన్న నీతో ఏమన్నా చెప్పాడా?'' అడిగాను వెంకట్. వెంకట్ నావైపోసారి అనుమానంగా చూశాడు.

''నిన్న వాళ్ళింట్లో జరిగిన హైడ్రామా గురించి నీకు కూడా తెలిసిందన్నమాట'' అన్నాడు కూల్‌గా

''హై డ్రామానా?''

''ఆ!!ం నిన్న వాళ్ళింట్లో మనం స్టార్ట్ చేసిన బిజినెస్ గురించి తెలిసిందట. వీడికి జాబ్ చేసే వుద్దేశ్యమే లేదని వాళ్ళమ్మకి స్పష్టంగా అర్థమైనట్టుంది. ఇంట్లో పెద్ద గొడవ జరిగిందని చెప్పాడు. వాళ్ళమ్మ సంగతి నాకు బాగా తెలుసు.

అన్నం పళ్ళాలు ఎగరగొట్టడం, బావిలో దూకడంలాంటివి చేస్తుంటుంది.

పాపం నిన్నవాడు చాలా డిస్టర్బ్ అయ్యాడు. రాత్రి పన్నెండింటికి ఫోన్ చేసి, చెప్పాడీ విషయాలన్నీ''

వెంకట్ చెప్పింది వింటుంటేనే నాకు ఏదోలా అనిపించింది.

"నిన్న సందీప్ అప్‌సెట్‌గా వుండడానికి కారణం సుమిత్రాదేవి అన్నమాట. సందీప్ అలిగి, అన్నం తినకుండా వచ్చేస్తే వెనకాలే చిత్ర 'బావ'కోసం పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చిందన్నమాట" సీను మొత్తం వూహించగలిగాను.

"అలాంటి పరిస్థితుల్లో కూడా అనుకున్నది సాధించాలన్న పట్టుదల వుంది అతనిలో అనుకుంటుండగానే, "చూస్తూ వుంటే సందీప్ మీద ప్రేమ పొంగిపొర్లిపోతున్నట్టుంది" అంతరాత్మ గుసగుసలాడింది.

"ష్.. ష్" పైకే అరిచాను.

"ఏనా అన్నావా?" వెంకట్ నావైపు విచిత్రంగా చూస్తూ అడిగాడు.

"లేదే" తమాషాగా భుజాలెగరేసి, నవ్వాను.

అప్పటికే కారు గోడౌన్ దగ్గరికి వచ్చేసింది.

"నేను వాళ్ళింట్లో సంగతులు నీకు చెప్పానని వాడికి తెలియనివ్వకు. నాకు క్షేమం వుండదు" కారు దిగుతూ చెప్పాడు వెంకట్.

"అయితే ఈ విషయం గుర్తుపెట్టుకుంటాను" అన్నాను వెంకట్ వైపు చూసి.

"తనూ.." వెంకట్ కంగారుపడిపోయాడు.

"జస్ట్ కిడ్డింగ్.." అన్నాను మళ్ళీ నవ్వేస్తూ.

లంచ్ టైం తర్వాత కాస్సేపు బైటికి వచ్చి అటూ యిటూ వాకింగ్ చేస్తూ వున్నాను.

"ఎవరు కావాలమ్మా" మల్లన్న మాటలు వినిపించి, గేటు వైపు చూశాను. గేటు దగ్గర సుమిత్రాదేవి, చిత్ర నిలబడివున్నారు.

"మల్లన్నా! సందీప్ సార్ వాళ్ళ అమ్మగారావిడ పంపించు" చెప్పాన్నేను.

వాళ్ళిద్దరూ లోపలికి వస్తూనే, మల్లన్నకి రెండు కాఫీలు తెమ్మని పురమాయించాను.

"ఏమ్మా! బావున్నావా? నువ్వా యిందులో పార్టనర్‌విట కదా" చిరునవ్వులు ఒలికిస్తూ నన్ను పలకరించింది.

"ఔనండి" జవాబిచ్చాను.

"సందీప్ లేడా?" అడిగిందావిడ.

"పనిమీద బైటికి వెళ్ళాడు. ఇంకాసేపట్లో రావచ్చు"

ఆవిడ అర్ధమైనట్టు తల ఊపింది.

తర్వాత నా ప్రమేయం లేకుండా యిద్దరూ ఆవరణ అంతా తిరిగి చూసి వచ్చారు.

"ఈ పెసరపప్పు, కందిపప్పు అమ్మి ఎప్పటికి డబ్బు సంపాదించాలీ? హాయిగా ఉద్యోగంలో చేరివుంటే ఈ పాటికి నెలకి లక్షన్నర జీతం వచ్చేసి. లోన్ తీసుకుని హాయిగా అపార్టుమెంటూ, కారూ కొనుక్కుని వుండేవాడు" సుమిత్రాదేవి అసంతృప్తిగా అంటూ వుంది.

"పోనీలే అత్తయ్యా బావ, యిందులో డబ్బు సంపాదిస్తాడేమో ఎవరికి తెలుసు? అయినా బావకి యిలాంటి సలహాలిచ్చి సపోర్టు చేస్తున్నవాళ్ళని అనాలి. హాయిగా కూర్చుని తినగల కుటుంబాలు వాళ్ళవి. మన పరిస్థితులు వాళ్ళకేం తెలుస్తాయి?" చిత్ర నా వైపు చూసి మూతి విరిచింది. ఐదు నిమిషాల తర్వాత కాఫీ తాగి యిద్దరూ లేచారు.

"వస్తానమ్మా నీకసలు పని అలవాటులేదు. అయినా కష్టపడుతున్నావు" నా బుగ్గలు నిమురుతూ చెప్పింది సుమిత్రాదేవి.

ముందురోజు రాత్రి ఆవిడ చేసిందంటున్న వీరంగానికీ యిప్పుడు ఆవిడ నటిస్తున్న తీరుకీ పోలిక కుదుర్చుకోలేక తికమకపడిపోయాన్నేను.

సరిగ్గా, వాళ్ళు బయలుదేరే టైంకి వెంకట్ వచ్చాడు. వస్తూనే సుమిత్రాదేవిని పలకరించి "రండి ఆంటీ మిమ్మల్ని డ్రాప్ చేస్తాను" అంటూ వినయంగా కారులో ఎక్కించుకుని వెళ్ళాడు.

"హమ్మయ్య" ఊపిరి పీల్చుకుని, తిరిగి ఆఫీసురూంలోకి వెళ్ళాను. షిప్ మెంట్‌కి కొన్ని టన్నుల సరుకు రెడీ అయ్యింది.

వర్కర్స్‌కి యివ్వాల్సిన పేమెంట్ లెక్కలు చూస్తూ కూర్చున్నాను. సాయంత్రం 5 గంటలయ్యింది.

కొలను దగ్గర బెంచీమీద కూర్చుని అలవాటుగా సూర్యాస్తమయాన్ని చూస్తూ వున్నాను.

అంతలో సందీప్ వచ్చాడక్కడికి. పదిగంటలకి పనిమీద బయటికి వెళ్ళిన మనిషి అప్పటికి తిరిగొచ్చాడు "ఏంటి యింకా, యిక్కడే వున్నావు?" అడిగాడు వచ్చి నా పక్కనే కూర్చుంటూ.

"నా కారు ట్రబులిచ్చింది. వెంకట్ మీ అమ్మగారినీ, చిత్రనీ డ్రాప్ చేయడానికి వెళ్ళి మళ్ళీ తిరిగి రాలేదు.

నన్నెవరైనా డ్రాప్ చేస్తారా అని ఎదురు చూస్తున్నాను" సందీప్ ఆశ్చర్యంగా చూశాడు నావైపు.

"అవును. మీ అమ్మ, చిత్ర యిద్దరూ నీ బిజినెస్‌ని పర్యవేక్షించడానికి వచ్చారు. నీ వాటా షేర్‌ని అమ్మేయడానికి ఒక పార్టీని కూడా తెచ్చారు" అన్నాను సీరియస్‌గా మొహం పెట్టి.

అతని మొహంలో మారిన రంగుల్ని చూసి నేను పకపకా నవ్వాను.

"డోంట్ వర్రీ జస్ట్ జోక్ చేశాను అంతా స్మూత్‌గానే సాగింది. నీ సెటప్ అంతా చూసి వెళ్ళారు" చెప్పాను.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments